

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **T. S. (S.)**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 kwietnia 2023 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 20 września 2022 r., sygn. akt II AKa 46/22, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 13 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K 18/18,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

Postanowił

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Zawarty w kasacji wniosek obrońcy skazanego T. S. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wstrzymanie przez Sąd Najwyższy wykonania zaskarżonego wyroku na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., jest odstępstwem od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 § 2 k.k.w.). Zastosowanie wspomnianej instytucji może więc nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem prawidłowości ustaleń i trafności rozstrzygnięć w nim zawartych.

Szczególne uprawnienie Sądu kasacyjnego wynikające z art. 532 k.p.k. wymaga potwierdzenia, że w sprawie zaistniały szczególne, nadzwyczajne względy nakazujące pozbawienie w tym trybie prawomocnego wyroku atrybutu wykonalności. Powodem ku temu może być zasadność argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutów kasacji, stwarzająca wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego. Okoliczność ta musi być jednak dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”, skoro procedowanie w oparciu o art. 532 k.p.k. następuje przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku nie uzasadnia odstąpienia od wspomnianej na wstępie zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (zob. m.in. post. SN z 9.02.2023 r., V KK 681/21).

Nie przesądzając ostatecznego efektu wniesionej w sprawie skazanego kasacji, który to nadzwyczajny środek zaskarżenia będzie stanowił przedmiot rozpoznania na rozprawie, Sąd Najwyższy – analizując złożony w imieniu skazanego wniosek – nie stwierdził żadnych doniosłych okoliczności, które mogłyby spowodować nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania, a przez to przemawiać za zastosowaniem instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

Nie stanowią takich okoliczności wskazana w piśmie skazanego z dnia 11 kwietnia 2023 r. sytuacja rodzinna oraz konieczność przygotowania się do rozprawy kasacyjnej.

Zdaniem obrony, argumentami mającymi przemawiać za uwzględnieniem wniosku o wstrzymanie zaskarżonego kasacją wyroku są „oczywista zasadność wniesionej kasacji oraz fakt, że skazanemu orzeczona została kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, gdyż osadzenie skazanego, a następcze uchylenie wyroku w sposób oczywisty spowoduje nieodwracalne skutki i niepowetowane straty dla skazanego z uwagi na pozbawienie wolności w oparciu o wadliwe rozstrzygnięcie Sądu”.

Rozważając to stanowisko wskazać należy, że – na obecnym etapie postępowania – nic nie wskazuje, jakoby wniesiona w imieniu T. S. kasacja miała

walor „oczywistej zasadności”, tzn. podniesione w niej zarzuty przekonywały o trafności i skuteczności nadzwyczajnego środka zaskarżenia bez potrzeby prowadzenia pogłębionych rozważań. Materiały przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania instancyjnego zestawione z ich oceną wyrażoną przez orzekające w sprawie Sądy nie pozwalają – przynajmniej na aktualnym etapie procedowania – na wnioskowanie o nieprawidłowości prawomocnego wyroku, korzystającego przecież z domniemania jego zgodności z prawem. Również prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację postulował jej oddalenie jako bezzasadnej.

Jeżeli zaś idzie o możliwość wystąpienia niepowetowanych dla skazanego skutków, stwierdzić należało, że warunkiem wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie mogą być wyłącznie normalne następstwa podlegającej wykonaniu kary pozbawienia wolności, której przecież istotą jest izolacja penitencjarna. Zaprezentowane przez obronę rozumowanie zakłada, że – pomimo wyjątkowego charakteru instytucji z art. 532 k.p.k. – wykonanie każdego wyroku prawomocnie skazującego na karę pozbawienia wolności powinno podlegać wstrzymaniu przed rozpoznaniem kasacji przez Sąd Najwyższy. Gdyby jednak taki był zamysł ustawodawcy, niewątpliwie kasację na korzyść oskarżonego – która w absolutnej większości przypadków wnoszona jest w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.) – uczyniłby bezwzględnie suspensywnym środkiem zaskarżenia. Tak się jednak nie stało, co przekonuje, że instytucja z art. 532 § 1 k.p.k. zastrzeżona została dla innych okoliczności, np. których wystąpienie w sposób nieuzasadniony zwielokrotnia dolegliwość wynikającą z konieczności przystąpienia przez skazanego do wykonania bądź częściowego wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności.

Z tych względów – uznając, że w sprawie niniejszej nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. – orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

r.g.

[ł.n]

